

[Ole Espersen]

Det umiddelbart afgørende for os er imidlertid indsatsen for en højere beskæftigelse og et lavere valutaunderskud. Det afgørende er, om vi kan skabe muligheder for at producere mere og sælge mere til udlandet.

Vi står her over for en opgave, der kun kan løses i fællesskab mellem virksomhedernes ejere og de ansatte i virksomhederne. Det er en opgave, som i en periode vil kræve afsavn fra begge parter. Men det vil også være en periode, hvis løsninger vil føre til goder, vil medføre, at der skabes goder for begge parter.

En rimelig fordeling af de goder, der således skabes efter en periode med afsavn lidt af begge parter, trænger sig på, og det er den erkendelse, der ligger til grund for, at regeringen vil fremsætte et forslag til beslutning om overskudsdeling, et forslag, som min gruppe fuldt og helt står bag.

Hvor man måske er lidt mindre nøjeregende med fordelingsprincipperne, når der er goder at fordele, må vi forudse, at holdningen er anderledes, når det er byrdér, der skal fordeles. En accept og en medvirken fra befolkningens side hertil forudsætter, at folk føler, at retfærdighed og rimelighed ligger til grund for en sådan fordeling. Derfor er det socialdemokratiets faste mål, at de økonomisk svagt stillede i vores samfund så vidt muligt ikke mærker de kommende foranstaltninger, og vi tænker her bl. a. på pensionister og unge under uddannelse.

Specielt med hensyn til pensionisterne lægger vi som noget umiddelbart og hastende vægt på den specielle varmeydelse, der gives, og den velstandsnydelse, der også vil blive givet.

Men bortset fra sådanne grupper må vi alle være indstillet på en nedsættelse af vores forbrug for at få nedsat vores gældsbyrde. Men det er en politik, som er ligeligt fordelt, som vi lovede under valgkampen. Der lægges ikke op til et lønstop alene, der lægges op til et stop for alle arter af indkomster og alle arter af priser.

Også den langsigtede politik må nødvendigvis blive udtryk for en forbrugsnedgang. Der kan ikke blive tale om et totalt pris- og lønstop i en længere periode i et samfund, der ikke er statistik, men der kan blive tale om – og vil blive tale om – at vi søger gennemført en meget stram indkomst- og prispolitik.

Befolkningen har, som jeg indledningsvis sagde, vist forståelse for behovet for dybtgående løsninger, og jeg har indtryk af, at også erhvervslivets organisationer og arbejdsmarkedets parter har denne forståelse. Hvis pris- og indkomststramninger overhovedet skal være effektive, er det nødvendigt, at regeringen, som den har lovet det, meget hurtigt igangsætter forhandlinger med organisationerne om løsning af problemerne. Gruppen lægger megen vægt på den hurtige kontakt, regeringen vil tage med organisationerne, således at vi i begyndelsen af den næste måned kan få fremlagt de nødvendige lovforslag.

En sådan politik vil jo ikke nødvendigvis forbedre statsfinanserne, og underskuddet er for stort på budgettet. Min gruppe kan tilslutte sig, at man på finansloven søger gennemført besparelser på 2½ mia kr., og at regeringen er indstillet på at være stærkt tilbageholdende med hensyn til fremsættelse af lovgivning, der kræver større udgifter. Men det betyder ikke, at vi går en årrække i møde, hvor vi ikke kan få forbedret vores samfund. Vi ønsker fra den socialdemokratiske gruppes side meget stærkt at understrege, at barske år ikke nødvendigvis skal føre til en opgiveness.

Vi har med glæde mærket os en række forslag til forbedringer i statsministerens redegørelse, og jeg skal nævne enkelte af dem, men først vil jeg gøre den bemærkning, at jeg ikke forstår den kritik, der har været fremført fra visse kredse, bl. a. i dagspressen her til morgen, den kritik, som går på, at regeringen kommer med andre lovforslag end dem, der er nødvendige for at løse de økonomiske problemer.

Jeg mener, det er både nødvendigt, ønskeligt og rimeligt at gøre det. Statsministeren udtrykte det således i går i sin redegørelse, at det er nødvendigt med en betydelig tilbageholdenhed med forbruget.

»Så meget større vægt er der« – nu citerer jeg – »grund til at lægge på reformer, som – uden at være særlig indkomstkrævende – kan være med til at forbedre livsvilkårene i vort samfund og dermed åbne større muligheder for, at den enkelte kan få en mere meningsfyldt og varieret tilværelse.«

Der kunne nævnes mange forslag til forbedringer i tilstanden her i landet, som er omtalt i redegørelsen; jeg skal kun nævne